

[Harald Petersen.]

Sammenhæng, paa deres rette Baggrund, i den rette Belysning og ud fra en realistisk Vurdering af Forholdene er større end tidligere i alle Lejre i vort Land — maaske bortset fra visse sekterisk betonedede Kredse, hvis talmæssige Styrke dog staaar i omvendt Forhold til deres selvbestaltede Optræden som Vismænd, Sandsigere og Profeter.

Jeg skal i øvrigt ikke følge den socialdemokratiske Ordfører ind paa en principiel Debat om vort kommende Forsvar, idet jeg mener, at det rette Forum herfor bliver den Forhandling, der nu skal føres i Forsvarskommissionen. Men ud fra den Opfattelse, jeg har af disse Spørgsmaal, som ligger mig meget paa Sinde, tror jeg, at en Afpolitisering af vort Forsvarsproblem nu skulde være mulig for første Gang maaske i flere Menneskealdre. Saadanne Muligheder bør efter min Mening udnyttets fuldt ud og ikke forspildes. Fra Venstres Side vil disse Problemer kun blive behandlet ud fra rent saglige Forudsætninger, uden noget Forsøg paa paa noget Tidspunkt og under nogen Form at lave partimæssige og partitaktiske Manøvrer. Den høje Regering kan her være forvisset om, at Gengældelsesprincippet ikke vil blive bragt til Anvendelse.

Jeg kan kun glæde mig over, at den høje Regering rent principielt i sin Argumentation for en Nyordning af vort Forsvar i hurtigt Tempo fremfører den samme Begrundelse, som jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at fremføre i det høje Ting i det Par Aar, jeg havde med disse Sager at gøre. Jeg tænker her paa de Udtalelser, som den højtærede Forsvarsminister har fremsat over for „Social-Demokraten“ den 29. Februar, de Udtalelser, som ogsaa blev kort berørt af den ærede socialdemokratiske Ordfører. Naar den højtærede Forsvarsminister her siger, at hans Parti selvfølgelig gerne saa, at Mulighederne for en international Afrustning var til Stede, er dette et Ønske, som deles af alle Kredse i vort Land, ogsaa af mit Parti. Men rigtig er ogsaa den højtærede Ministers Udtalelse, at vi maa bedømme dette Spørgsmaal realpolitisk, og derved undgaar vi ikke at tage Hensyn til den Kendsgerning, at Forholdene har udviklet sig paa en anden Maade end ventet, naar vi skal tage Stilling til vort Forsvar. Og saa følger — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne anføre et Citat —:

„Desuden kan vor Forsvarspolitik — hvis vi handler klogt — ikke udelukkende fastlægges ud fra Hensynet til Befolkningens Ønsker om den Udvikling, som

den helst saa. Vi maa for vor egen Skyld ogsaa tage Hensyn til, hvorledes vor Forsvarspolitik bedømmes i andre Lande. Vi kommer nemlig ikke uden om, at vor Forsvarspolitik kan blive et vigtigt Led i vor Udenrigspolitik, og det er mit Indtryk, at man uden for vort Lands Grænser ikke er tilbøjelig til at betragte det som betydningsløst, at Danmark har et effektivt Forsvar.“

Ja, disse Udtalelser dækker nøjagtig min Opfattelse. Det er den samme Problemstilling, som jeg i mine Taler her eller uden for Tinget har anvendt i de forløbne Aar, det er den samme Argumentation, det er de samme Præmisses, og det er de samme Konklusioner. Jeg vil derfor udtale Haabet om, at den Forstaaelse af Problemerne, der nu er opnaaet, maa sætte Frugt saavel, hvad de øjeblikkelige Foranstaltninger til Styrkelse af vore Værn angaar, som med Hensyn til en hurtig Løsning paa længere Sigt og paa forsvarligt Grundlag i alle Henseender af vort kommende militære Beredskab.

Til Slut vil jeg gerne sige, at der efter Diskussionen her i Tinget i Gaar gerne skulde gaa en lige Linie fra den Debat, der førtes, til de Foranstaltninger, der nu skal besegle i Praksis de utvetydige Proklamationer, der fra ansvarligt Hold kom til Orde om vort Forsvars centrale Placering i Øjeblikkets og Fremtidens Problemkompleks. Den højtærede Udenrigsminister sagde i Gaar de rigtige Ord, at saa længe vi har De Forenede Nationer, maa Danmark naturligvis opfylde de Forpligtelser, som flyder deraf — det har vi ogsaa sagt i den tidligere Regering —, og at vi, hvis denne Organisation skulde bryde sammen, maa rette vore Bestræbelser imod at skaane vort Land for en fremtidig Krigs Ulykker — derom vil vel ogsaa alle være enige —, at det i denne Tid med de stærke internationale Brydninger vil gavne Danmarks og Fredens Sag, dersom vi inden for vor Evne og vor Mulighed udbygger vort militære Beredskab. Endelig udtalte den højtærede Udenrigsminister, at skulde Danmark desuagtet blive angrebet, vil vi af al vor Kraft forsvarer det højeste Gode, vi har, Danmarks Selvstændighed, vor Frihed og vort Demokrati.

I disse Udtalelser er der anlagt visse Principper, ikke af teoretisk, men af praktisk Karakter. Jeg tror, at det er nyttigere at skride til Handling end at fortabe sig i en teoretisk Forsvarsfilosofi, som maaske nok er doceret i mange Aar her i Landet, og som har opereret med mange tænkte Tilfælde, uden at Verdensbegivenhederne dog har haft særlig Trang til at indrette sig efter de